

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 461/2021-58

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného súdu Ružomberok č. k. 1 Nt 40/2020 z 26. októbra 2020 a proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 2 Tos 7/2021 z 24. februára 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 18. mája 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol“) uznesením Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 Nt 40/2020 z 26. októbra 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“), ako aj základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Tos 7/2021 z 24. februára 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom doručeným okresnému súdu 13. augusta 2020 domáhal povolenia obnovy konania v trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 1 T 117/2013, v rámci ktorého bol rozsudkom zo 4. decembra 2013 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 3 To 3/2014 z 13. februára 2014 uznaný vinným

zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Trestného zákona a zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, pre ktoré mu bol s použitím § 41 ods. 1 a 2, § 38 ods. 2 a § 37 písm. h) a m) Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Okresný súd napadnutým uznesením podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom opakuje argumentáciu uvedenú v návrhu na povolenie obnovy konania a v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, ktorým okresný súd návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietol. Možno zhrnúť, že sťažovateľ sa domáhal povolenia obnovy konania z dôvodu, že podľa jeho názoru v pôvodnom konaní došlo k viacerým podstatným procesným pochybeniam: procesné úkony v jeho veci boli realizované extrémne zaujatými príslušníkmi Policajného zboru, resp. príslušníkmi Mestskej polície Ružomberok a zároveň neboli náležite objasnené okolnosti skutku, za ktorého spáchanie bol sťažovateľ odsúdený. Podľa názoru sťažovateľa pravdivosť jeho tvrdenia, že si od poškodeného [REDAKOVANÉ] slušne pýtal – žobral dve eurá, nebola nikým a ničím spochybnená a vyvrátená. Sťažovateľ nesúhlasil ani s právnou kvalifikáciou skutku ako trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona. Sťažovateľ zároveň navrhol, aby bol v rámci rozhodovania o jeho návrhu na povolenie obnovy konania vypočutý svedok [REDAKOVANÉ], ako aj poškodený [REDAKOVANÉ].

Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu ním označených práv malo dôjsť tým, že okresný súd arbitrárne zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania a následne aj krajský súd arbitrárne vyhodnotil ním prezentované okolnosti ako také, ktoré nespĺňajú kritériá dôvodov na povolenie obnovy konania predpokladané § 394 ods. 1 Trestného poriadku, a jeho sťažnosť proti predmetnému uzneseniu okresného súdu ako nedôvodnú arbitrárne zamietol.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru a práva podľa čl. 4 ods. 2 protokolu napadnutým uznesením okresného súdu, ako aj porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenia okresného súdu a krajského súdu zrušil, vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania.

5. Sťažovateľ zároveň ústavný súd požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru a práva podľa čl. 4 ods. 2 protokolu napadnutým uznesením okresného súdu, ako aj namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu. Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu ním označených práv malo dôjsť tým, že okresný súd arbitrárne zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania a následne aj krajský súd arbitrárne vyhodnotil ním prezentované okolnosti ako také, ktoré nespĺňajú kritériá dôvodov na povolenie obnovy konania predpokladané § 394 ods. 1 Trestného poriadku, a jeho sťažnosť proti predmetnému uzneseniu okresného súdu ako nedôvodnú arbitrárne zamietol.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa a z toho vyplývajúcich viacerých nedostatkov niektorých zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na doplnenie jeho podania, vyhodnotiac ho za obsahovo natoľko zrozumiteľné, že umožňuje realizovať ústavný prieskum.

10. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde] a v časti ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu:

11. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému uzneseniu okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

12. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, o ktorom bolo krajským súdom aj rozhodnuté.

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým uznesením okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy) napadnutým uznesením krajského súdu:

14. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realita by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

15. Ústavný súd nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

16. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby príslušné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

17. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu.

18. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a s dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom

páchateľa, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

19. Krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu ako nedôvodnú zamietol, keďže podľa názoru krajského súdu v danom prípade neboli splnené podmienky uvedené v zákonom ustanovení § 394 ods. 1 Trestného poriadku pre povolenie obnovy konania. V odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd v podstatnom uviedol, že v konaní o povolenie obnovy konania súd nemôže preskúmavať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom, či sa pri rozhodovaní konajúci súd vyrovnal so všetkými okolnosťami a s obhajobou obvineného, či rešpektoval zásadu bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní a pod. (R 33/1988). Krajský súd konštatoval, že námietky sťažovateľa sú v podstate súhrnom a opakovaním jeho obhajobných tvrdení, na ktoré už v rámci pôvodného konania poukazoval pred prvostupňovým súdom, ako aj odvolacím súdom a ktoré v žiadnom prípade nemožno vyhodnotiť ako nové skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme. Podľa názoru krajského súdu sa sťažnosť sťažovateľa javí ako snaha za každú cenu vyprodukovať a uplatniť pred krajským súdom čokoľvek, čo by podľa jeho názoru mohlo pomôcť zvrátiť nepriaznivé právoplatné rozhodnutie konajúcich súdov vo vzťahu k jeho osobe a skutku, pričom argumentuje absolútne nepriliehavými rozhodnutiami všeobecných súdov a ústavného súdu. Sťažovateľove námietky smerujú proti spôsobu hodnotenia dôkazov a správnosti skutkových zistení súdom prvého stupňa aj odvolacieho súdu v pôvodnom konaní, pričom sťažovateľ spochybňuje súdmi ustálený skutkový stav pri skutku pod bodom 2 rozsudku a predkladá krajskému súdu vlastné hodnotenie vykonaných dôkazov a následne predkladá vlastnú verziu skutku založenú na inom, pre neho priaznivom hodnotení dôkazov s poukazovaním na pochybenia orgánov činných v trestnom konaní v rámci prípravného konania. Krajský súd v tejto súvislosti zdôraznil, že nielen prvostupňový súd v pôvodnom konaní, ale následne aj odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa sa podrobne vysporiadali s ním namietaným hodnotením dôkazov, predovšetkým výpoveďou svedka – poškodeného [REDAKOVANÉ] (vypočutého aj na hlavnom pojednávaní), ktorý vo všetkých výpovediach popísal fyzický útok sťažovateľa, o ktorom bezprostredne po útoku povedal svedkovi [REDAKOVANÉ], ako aj s námietkou sťažovateľa, že v posudzovanom prípade ide o pomstu zo strany Mestskej polície Ružomberok, ktorú odvolací súd vyhodnotil ako neopodstatnenú, keďže tieto indicie nemali žiadnu oporu v zabezpečených dôkazoch. Vo vzťahu k návrhu sťažovateľa, aby bol v rámci rozhodovania o jeho návrhu na povolenie obnovy konania vypočutý svedok [REDAKOVANÉ], ako aj poškodený [REDAKOVANÉ], krajský súd uviedol, že z návrhu sťažovateľa nevyplývalo, že by navrhované osoby mali v konaní o povolenie obnovy konania uviesť oproti pôvodným vyjadreniam také nové skutočnosti a dôkazy, ktoré by samy osebe alebo v spojení s už vykonanými mohli viesť k inému záveru o vine sťažovateľa. Krajský súd preskúmal aj zákonnosť postupu konania, ktoré predchádzalo vyhláseniu napadnutého uznesenia okresného súdu, a to v súvislosti s námietkou sťažovateľa naznačujúcou možnú zaujatosť okresného súdu. Vo vzťahu k tejto námietke krajský súd uviedol, že v sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu absentuje uvedenie konkrétnych dôvodov, pre ktoré mal byť vo veci konajúci sudca v tejto veci zaujatý, pričom zo širšieho kontextu vyplýva, že sťažovateľ je v podstate nespokojný s tým, že okresný súd jeho návrhu na povolenie obnovy konania nevyhovel. V tejto súvislosti

krajský súd poukázal na § 32 ods. 6 Trestného poriadku, v zmysle ktorého o námietke zaujatosti, ktorá sa týka len procesného postupu súdu alebo je založená na iných dôvodoch ako na dôvodov podľa § 31 Trestného poriadku, sa nekoná, pričom ani sám krajský súd nezistil žiaden zákonný dôvod, pre ktorý by mal byť vo veci konajúci sudca okresného súdu vylúčený. Zároveň v rámci procesného postupu okresného súdu krajský súd nezistil ani iné závažné porušenie procesných predpisov (vrátane práva na obhajobu), ktorého následkom by bolo nezákonné a vecne nesprávne rozhodnutie okresného súdu. Vychádzajúc z uvedených záverov, krajský súd vyhodnotil sťažnostné námietky sťažovateľa ako nedôvodné, pričom zdôraznil, že podmienky obnovy konania sa netýkajú zmeny právneho stavu, t. j. zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu.

20. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ako aj z citovanej relevantnej právnej úpravy, bez toho, aby bolo potrebné dôvody rozhodnutia krajského súdu ďalej analyzovať, keďže sú podľa názoru ústavného súdu dostatočne výpovedné, čo sa týka zodpovedania otázky, či návrh sťažovateľa na povolenie obnovy predmetného trestného konania obsahoval kvalifikované skutočnosti opodstatňujúce povolenie obnovy konania, konštatuje ústavný súd ústavnú konformnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Krajský súd sa vo svojom rozhodnutí náležite vysporiadal s relevantnou argumentáciou sťažovateľa a riadne vysvetlil dôvody na zamietnutie sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu. Odpoveď krajského súdu hodnotí ústavný súd ako dostatočnú, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre náležité odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu. Možno tak konštatovať, že zamietnutie sťažnosti sťažovateľa bolo založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

Ústavný súd zároveň poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

21. Ústavný súd v uvedenej súvislosti ďalej pripomína, že nie je „skutkovým súdom“, sám dokazovanie spravidla nevykonáva a nie je preto ani oprávnený do skutkových záverov všeobecných súdov (okrem už uvedených prípadov) zasahovať (II. ÚS 472/2014).

22. Vychádzajúc z už uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažovateľom napadnuté rozhodnutie krajského súdu v ničom nesignalizuje možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým rozhodnutím krajského súdu a obsahom práva, ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení.

23. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

24. Vo vzťahu k sťažovateľom označenému čl. 1 ods. 1 ústavy ústavný súd konštatuje, že predmetný článok ústavy patrí medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky vyjadrujúce princíp právneho štátu a princíp právnej istoty. Uvedené základné, resp. všeobecné pravidlá a zásady nemajú charakter samostatne uplatňovaného práva. Ich porušenie možno namietat' len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou). Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto základných interpretačných, resp. aplikačných pravidiel, pretože sú súčasťou základných princípov právneho štátu a vzhľadom na to nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľného ustanovenia v individuálnych konaniach (napr. I. ÚS 8/97, II. ÚS 821/00, IV. ÚS 55/2018). Vzhľadom na tento záver ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.3. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

25. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd, vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, konštatuje, že pod ochranu podľa čl. 6 dohovoru nespadá konanie o návrhu na povolenie obnovy konania, pretože v tomto konaní ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, ktorého obnovy sa sťažovateľ domáhal). Inak povedané, pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda na konanie o obnove a čl. 6 dohovoru ani nezaručuje právo na revíziu procesu. Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru sa preto možno domáhať až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania (m. m. III. ÚS 223/2017, II. ÚS 390/2019, II. ÚS 357/2020 a i.).

26. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.4. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

27. V danom prípade nemožno priznať sťažovateľovi ani záruky poskytované čl. 13 dohovoru, pretože už zo samotného znenia tohto ustanovenia vyplýva, že sa ho môže domáhať iba ten, „*koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené*“. Sťažovateľ síce tvrdil, že v jeho veci došlo krajským súdom k porušeniu práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, no keďže na konanie o návrhu na povolenie obnovy sa označený článok dohovoru nevzťahuje, nemohlo byť z tohto hľadiska porušené ani právo vyplývajúce z čl. 13 dohovoru.

28. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

29. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

30. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiada, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

31. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhoviel (bod 1 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. októbra 2021

Peter Molnár
predseda senátu